

ODLOMEK BOŽJE BESEDE

ODLOMEK: 1 Jn 4,7–21 Bog je ljubezen

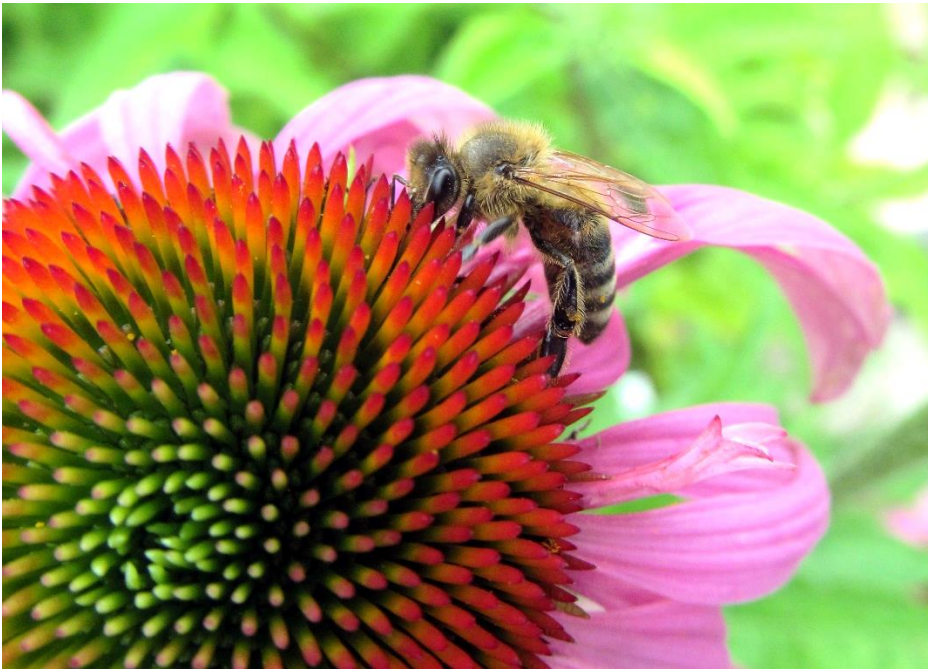

Foto: Pavel Mušič

KORAKI metode Figulus:

1. MOLITEV K SVETEMU DUHU
2. BRANJE ODLOMKA (počasi, tako da lahko spremljamo dogajanje),
3. OBNOVA BESEDILA (s preprostimi besedami obnovimo slišani odlomek),
4. PREMIŠLJEVANJE OZ. MEDITACIJA (ob vprašanjih kot otroci, ki vedoželjno sprašujejo Boga; ko utihnejo naša vprašanja, se učimo prepoznavati vzgibe Svetega Duha),
5. TIHA MOLITEV (obrnemo se k Jezusu in mu v tišini, v srcu izpovemo kratko molitev – to, kar smo na podlagi besedila odkrili, kar nas čudi, veseli ...),
6. PODELITEV Z DRUGIMI ČLANI SKUPINE (svoja spoznanja – kolikor kdo želi – delimo z drugimi),
7. GLASNA MOLITEV (na podlagi spoznanj in prošenj se obrnemo k Bogu),
8. MOLIMO DRUG ZA DRUGEGA (molitev, ki se odpre iz izkušnje živega srečanja z Gospodom).

VPRAŠANJA za pomoč pri meditaciji

Priporočim se Svetemu Duhu. S pomočjo domišljije kratko pogledam kraj dogodka. Z očmi domišljije gledam osebe, s sluhom sprejemam, kar govorijo, s tipom se dotaknem ...

Gledam sebe, kako sem navzoč/a v dogodku kot udeleženec/ka. O vsem, kar sem prebral/a in kar se me je dotaknilo, premišlujem. Opazujem, kje in kako se dotika mojih misli, občutij, konkretnega življenja, kako razodeva Gospodovo obličje ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

1. *Kako odlomek iz Prvega Janezovega pisma predstavi Boga kot ljubezen – kaj me nagovarja?*
2. *»... dal nam je od svojega Duha« – po Svetem Duhu je Bog v nas in mi v Bogu. Kako v svojem življenju doživljam navzočnost Duha in njegove ljubezni?*
3. *»Bog je ljubezen in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.« Za kaj/koga sem hvaležen/a, ko pomislim na Božjo ljubezen?*
4. *Bistveno sporočilo odlomka.*

NEKAJ MISLI O ODLOMKU¹

Bog nam je »dal od svojega Duha,« je pisano v 1 Jn 4,13. Božjega življenja ni brez **Svetega Duha**. On je ustvarjalec Božjega življenja v nas. Uvaja nas v skrivnost Trojice, v Božjo družino. To odkritje vere ni sad razumskega razmišljanja, ampak je sad Duha, ki napolni in razsvetli naše srce.

• Bog nas ljubi prvi

Bog je ljubezen. Vse nas ima zelo rad. V naša življenja kot ljubezen vstopa po **Svetem Duhu**, ki ga v obilju prejmemo ravno pri zakramentu svete **birme**. Birma je zato zakrament Svetega Duha, zakrament ljubezni, kar pomeni, da ne gre zgolj za darove Svetega Duha, ampak še bolj za Božjo navzočnost, za **Božje prijateljstvo** v našem življenju. Vsak od nas, ki živi v prijateljstvu z Gospodom, lahko pričuje, kaj to prijateljstvo pomeni zanj in kako se izraža v vsakdanjem življenju. Gospod mi (in vsem nam) daje obilo priložnosti, da prejemam(o) in dajem(o). »Božja vsemogočnost je namreč vsemogočnost ljubezni!« (Sorč 2000, 183)

Božja ljubezen ter dinamika prejemanja in dajanja velja za vse nas, kar zelo nazorno pove četrto poglavje prvega Janezovega pisma: »*Ljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, ki ljubi, iz Boga rojen in Boga pozna. Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen. Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal na svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem. **Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina** v spravno daritev za naše grehe. Ljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj. Boga ni nikoli nihče videl. Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas postala popolna. Po tem spoznavamo, da ostajamo v njem in on v nas: dal nam je od svojega Duha. In mi smo ga gledali in pričujemo, da je Oče poslal Sina za odrešenika sveta. Kdor priznava, da je Jezus Božji Sin, ostaja Bog v njem in on v Bogu. Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas in verujemo vanjo. **Bog je ljubezen in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.***« (1 Jn 4,7–16)

Bog je torej tisti, ki nas prvi ljubi, ki nas je ustvaril in ki nas vedno znova išče, mi pa bolj ali manj uspešno odgovarjamo in se odzivamo na njegova povabila. Včasih slišimo koga reči, da nas Bog ne potrebuje, a to ne drži, saj nas Bog še kako potrebuje, da nam lahko podari sebe, svojo ljubezen. Papež Frančišek je med splošno avdienco (7. junija 2017) poudaril, da je naš Bog Oče, ki ne more biti brez človeka. »On ne bo nikoli Bog brez človeka. **On je tisti, ki ne more biti brez nas**, kar je velika skrivnost in ta gotovost je **izvir našega upanja**, ki je varovana v vseh prošnjah očenaša. Ko potrebujemo pomoč, nam Jezus ne pravi, naj se predamo in se zapremo vase, ampak naj se obrnemo na Očeta in ga z zaupanjem prosimo.« Bog torej ne razodeva zgolj skritih resnic ali realnosti, ki so nadnaravne ali nadrazumske, ampak razodeva sebe, to, kar je sam v sebi: skrivnost ljubezni. Papež še poudarja, da ne smemo izgubiti sposobnosti, da bi se čutili ljubljeni. Sposobnost, da ljubimo, se lahko ponovno pridobi, če pa izgubimo sposobnost, da se čutimo ljubljeni, izgubimo vse.² »Ko pridemo do Boga, zato ne pridemo do neke hladne resnice, najvišje ideje ali prvega gibalca, ampak pridemo do srca! Bolj kot iskati Boga je zato potrebno omogočiti, da nas **Bog najde!** Ljubezen je **dovoliti, da nas Bog »prevzame« s svojo ljubeznijo.**« (Sorč 2006, 75).

• Pustiti se obdarovati pomeni pustiti se ljubiti

Zelo pomembno je, da odkrijemo in **doživimo, da smo ljubljeni**, da nas ima nekdo – Bog rad. Rad ima vsakega od nas kljub naši krhkosti, razbitosti, ranam, poškodovanosti, stranpotem, grešnosti ... To, da smo ljubljeni od Boga, da smo **ljubljeni Božji otroci**, je **najpomembnejše vedenje** (dar vednosti) v naših

¹ Razlaga je povzeta po knjigi Polone Vesel Mušič: »Skoči ven, Birma=Sveti Duh=Ljubezen«, Ljubljana: Salve, 77–88.

² »In ko izgubiš – ne rečem sposobnosti ljubiti, ker je le-to mogoče tudi pridobiti – sposobnost čutiti se ljubljenega, ni več upanja; takrat si izgubil vse. To nas spomni na napis na Dantejevih vratih pekla: »Opustite upanje«, izgubil si vse. Razmišljati moramo pred tem Gospodom, ki pravi: »Povem vam, želim, da se moja hiša napolni.« Pred tem Gospodom, ki je tako velik, ki je tako ljubezljiv, ki v svoji zastojnosti želi napolniti hišo. Prosimo Gospoda, naj nas obvaruje, da ne bi izgubili sposobnosti čutiti se ljubljene.« (Papež Frančišek v eni izmed homilij v Domu svete Marte, november 2017)

življenjih. Vedno, kadar pridemo v stik, v odnos z Bogom, odkrivamo, kako zelo smo ljubljene – zato so molitev, Božja beseda in zakramenti, še posebej sveta maša tako zelo pomembni in potrebni. Bog more s svojo usmiljeno ljubeznijo zaceliti vse rane in dati moč za življenje in za ljubezen. Ljubezni je dovolj za vse nas in povabljeni smo, da jo damo še drugim, da jo med seboj izmenjamo. Cilj je ljubezen v večnosti, a že sedaj jo okušamo in skušamo živeti. Najprej je Božja ljubezen do nas, nato naša do Boga ter medsebojna drug do drugega – kot je to pri zakramentu birme, navzven pa se življenje v ljubezni zazna kot služenje – v zakonu, družini in pri delu oznanjevanja.

Biti obdarovan, **pustiti se obdarovati**, pomeni **pustiti se ljubiti** – najprej Bogu, biti pripravljen sprejeti Njegovo neizmerno ljubezen, ki jo kaže na toliko različnih načinov in poti. Povabljeni smo, da bi se ustavili ob tem studencu žive vode in se vedno znova odžejali, da pot ni predolga in pretežka. Če namreč kot smisel življenja postavljamo le služenje in delo, ob tem pa gradimo na sebi, nam lahko kaj hitro zmanjka moči, potrpežljivosti, poguma, volje ... Mnogo preprek in preizkušenj (bolezen, odvzem ali izguba dela itd.) nam lahko onemogoči dostop do zmožnosti dela, da bi se preko tega potrjevali in iskali smisel življenja. Če smisla življenja ne gradimo pri Nekom, ki je večji od nas, in na njegovi moči, ki nas navdihuje v vsakih okoliščinah življenja, se nam ob preizkušnjah lahko vse, kar smo delali in živeli, sesuje. Tudi če gradimo svoje življenje osredinjeno na bližnje – na moža/ženo, otroke ..., nas njihov morebiten odhod (iz odnosa ali v večnost) lahko močno prizadene. Podobno razmišlja tudi papež Frančišek v apostolski spodbudi Radost ljubezni.³ Za vse (zakonce, duhovnike, redovnike ...) je torej vir ljubezni in življenja, vir obdarovanosti isti – v Bogu in njegovi ljubezni; le poslanstvo, kako to ljubezen dajemo naprej, je drugačno. Zato svoje poslanstvo živimo s pomočjo dveh zakramentov služenja: zakonci znotraj zakramenta zakona, duhovniki pa s pomočjo zakramenta mašniškega posvečenja.

Pustiti se obdarovati in vedno znova ozaveščati to obdarovanost, pomeni graditi na Bogu, polagati svoje roke v njegove, svoje srce v njegovo in živeti iz odnosa z njim ter iz njegovih milosti in darov. Pri tem nam je velik zgled Jezusova in naša mama **Marija**, ki se je vsa izročila Bogu, se mu pustila obdarovati z njegovo ljubeznijo in nam podarila sina Jezusa. Vsi, ne le Bogu posvečene osebe, smo zlasti prek zakramentov temeljno povezani z Bogom in njegovo ljubeznijo. Bog, ki je ljubezen, nam ne more dati slabih darov, če ga prosimo za dobre. Besede sv. Terezije Avilske so še po petsto letih aktualne, ko pravi: *»Nič naj te ne vznemirja, nič naj te ne plaši, vse mine. Bog se ne spreminja, potrpežljivost vse doseže. Kdor se Boga drži, mu ničesar ne manjka. Bog edini zadostuje.«*

Potrebna pa je velika **ponižnost**, da se pustimo obdarovati, da nismo tisti, ki vse zmoremo in hočemo narediti zgolj sami. Papež Frančišek pravi: *»Zveličanje je zastonjsko! In če ne vstopiš v to dinamiko zastonjskosti, ne razumeš ničesar. Gospod ne zahteva ničesar v zameno: le ljubezen, zvestobo, kot je On ljubezen in kot je On zvest. Zveličanja se ne more kupiti, preprosto se vstopi na svatbo. Zveličanje je Božji dar, na katerega se odgovori z drugim darom, z darom svojega srca.«*⁴ Povabljeni smo, da dopustimo Bogu, da nam pomaga, da je z ljubeznijo z nami. Če ne odpremo svojega srca v ponižnosti, Bog ne more priti do vsakega izmed nas in ga obdarovati. Lahko stoji poleg, a k nam ne more. Bog se na naš klic vedno rad odzove, navadno ne odvzame preizkušnje, a pomnoži moči, da jo zmoremo premagati. Preizkušnje, ki jih doživljamo, ustvarjajo vzdušje vere, ponižnosti, potrpežljivosti, predanosti, zaupanja, hvaležnosti ... V njih se zavemo, da morda na prvi pogled nimamo vsega, a nam hkrati nič ne manjka, ker smo z Gospodom, ki poskrbi za nas. Bog je namenjen k vsem, prišel je za vse, najprej pa k najbolj ubogim in najbolj preprostim. Zato je potrebna pristna ponižnost, ponižnost v srcu, da smo lahko deležni njegove veličine in ljubezni.

³ »V nekem trenutku doživita zakonca svojo ljubezen kot resnično osvoboditev, kot zdravilno avtonomijo: ko vsak odkrije, da drugi ni njegova lastnina, temveč ima veliko pomembnejšega gospodarja, namreč **svojega edinega Gospoda**. Nihče drug ne more terjati pravice, da bi si lastil najbolj notranje in skrivnostno osebno področje ljubljenega človeka, in samo on more zavzeti **središče njegovega življenja**. Hkrati načelo duhovnega realizma stori, da zakonec ne postavlja več zahteve, naj drugi v polnosti zadovolji njegove potrebe. Potrebno je, da duhovna pot vsakega posameznika temu pomaga ..., da neha pričakovati od tega človeka to, kar je lastno samo Božji ljubezni. To zahteva notranjo odpoved. Izključni prostor, ki ga vsak od zakoncev pridrži za svoje samotno druženje z Bogom, ne daje le možnosti za zdravljenje ran skupnega življenja, ampak omogoča tudi to, da **v Božji ljubezni najdemo smisel lastnega življenja**. Vsak dan si moramo **izprositi delovanje Svetega Duha**, da bo ta **notranja svoboda možna**.« (Frančišek 2016, 197)

⁴ http://sl.radiovaticana.va/news/2017/11/07/papež_med_homilijo_o_sposobnosti_čutiti_se_ljubljenega/1347

• Zakramenti nam kažejo pot obdarovanosti

Vsi zakramenti nam kažejo **pot obdarovanosti, pot Božje ljubezni** – obdarovani smo z veliko Božjo ljubeznijo, na to obdarovanost pa smemo tudi sami odgovoriti z našo krhko ljubeznijo. Sveti **krst** pomeni obdarovanost z Božjim otroštvom – da postanemo Božji otroci, Bog naš Oče, mi pa bratje in sestre v Gospodu. Krsta si ne moremo podeliti sami, vedno nam ga podeli nekdo drug, vključi nas v občestvo, v skupnost, v Cerkev.

Že krst nam podari Svetega Duha, po katerem se zgodi posinovljenje, **birma** pa je potrditev, da smo polni Duha, **potrditev Božje ljubezni do nas** in pomnožitev Božjih darov. Bog sam znova potrdi, da je z nami, želi biti z nami in nas ima zelo zelo rad, zato nam tudi da svoje darove, da bi zmogli živeti v njegovi ljubezni in jo dajali še drugim. Ker je odraščanje eno najzahtevnejših obdobij v življenju, je dobro, da birmo prejmemo ravno takrat, ko najbolj potrebujemo Božjo in človeško pomoč. S tem Bog potrjuje, da želi vstopati v temine naših življenj in odnosov, da bi postajali bolj sveti, svetli. Prinaša svojo ljubezen, veselje in moč, da bi zmogli pot naših življenj, na katere nas vabi. Najprej je namreč komu potrebno dati sposobnosti, moči, kot Jezus, ki je takoj po vstajenju vstopil skozi zaprta vrata v prostor, kjer so se v strahu zadrževali apostoli, in rekel: »*Mir vam bodi*« in »*Prejmite Svetega Duha*«. Nič ni polemiziral z njimi, češ koliko jim je dal, ko je bil še pri njih, kako se je žrtvoval zanje, oni pa so se v najtežjih trenutkih razbežali in jih ni bilo pod križem ... Dal jim je Svetega Duha – pomočnika in tolažnika, tako kot je obljubil, da jih je okrepil, jim dal moč in pomoč v najtežjih trenutkih, da so zmogli nadaljnjo pot. Birma je pogosto vprašanje moči – Božje, ne zgolj človeške. Sveti Duh je moč, a če to moč izrabljamo in ne oznanjamo ljubezni ter z ljudmi, ki so nam zaupani, slabo ravnamo, bodo odšli od nas. Tudi v človeških odnosih je podobno.

Ljubezen, ki jo je Bog za nas daroval, se vedno znova ponavzočuje pri **evharistiji, daritvi svete maše**, kar pomeni veliko obdarovanost za naše življenje. Jezus nam v svetem obhajilu daje moč za naše vsakdanje življenje in delo. Če se »hranimo« z ljubeznijo, tudi sami postajamo ljubezen. Evharistija nam to še posebej nazorno kaže, saj gre za izmenjavo ljubezni: Božje do nas, naše do njega in naše medsebojne. Ljubezen, ki se je naužijemo ob Gospodu, smo namreč povabljeni podajati naprej, v naše medsebojne odnose, na delovna mesta itd. Vendar v našem prepričanju in storilnostno naravnem življenju, sveta maša kaj hitro lahko postane le še ena obveznost več, le še eden od dogodkov, ki se ga udeležimo, da ne bomo »kaznovani«, a je veliko več, saj smo ravno preko evharistije najbolj obdarovani.

Tudi pri **sveti spovedi** in **svetem bolniškem maziljenju** smo obdarovani, saj je želja Boga, da nas reši tega, kar nas veže – greha in nas pozdravi, zaceli rane, da bi mogli v življenju napredovati brez strahu in ovir z obnovljeno Božjo močjo in pomočjo. Koliko bolj sta šele sveti **zakon** in **mašniško posvečenje** izmenjava ljubezni, najprej Božje in nato človeške, med zakoncema in znotraj družin ter ravno tako med Bogom, duhovnikom in nevesto Cerkvijo oz. zaupanemu mu občestvu znotraj Cerkve.

Gospod trka na vrata naših src, da bi smel vstopiti in nas obdarovati. Pravzaprav je že prisoten, a so mnogokrat poti do njegove ljubezni ovinkaste in zapletene, čeprav so čisto kratke. Včasih je potrebno le »iz glave« v srce, ki je domovanje in izvir Duha, duhovnega v nas. Kadar je ta izvir čist, more Duh prihajati preko nas in iz polnosti, iz katere zajemamo pri Izviru, moremo dajati še drugim. Če je naše srce v Bogu in smisel življenja v trdni povezanosti z Njim, živimo in žarimo ljubezen, veselje in mir, tudi če nas zadenejo še take preizkušnje, zato smo povabljeni, da živimo iz Božje ljubezni, iz njegove moči, ki nam jo velikodušno razdaja na vsakem koraku življenja.

• Človek ne more postati Božji brez Boga

Pobudo ima Božja ljubezen (Sveti Duh je ljubezen) v odnosu do nas. Jezus umre na križu iz ljubezni do nas. Prava ljubezen se podarja, daje svobodno in zastonj in ničesar ne pričakuje v povračilo. Prav taka je ganljivo privlačna in nas nagovarja. Njegova ljubezen gre do konca, do tega, da da življenje za nas in prav zato takemu Bogu lahko zaupamo, se mu izročamo, ga spoštujemo in častimo. Jezus nam predstavi ljubezen, ki je usmiljena, nežna, ki odpušča, se podarja, nam vse omogoča ..., nanjo pa mi lahko odgovorimo, lahko jo

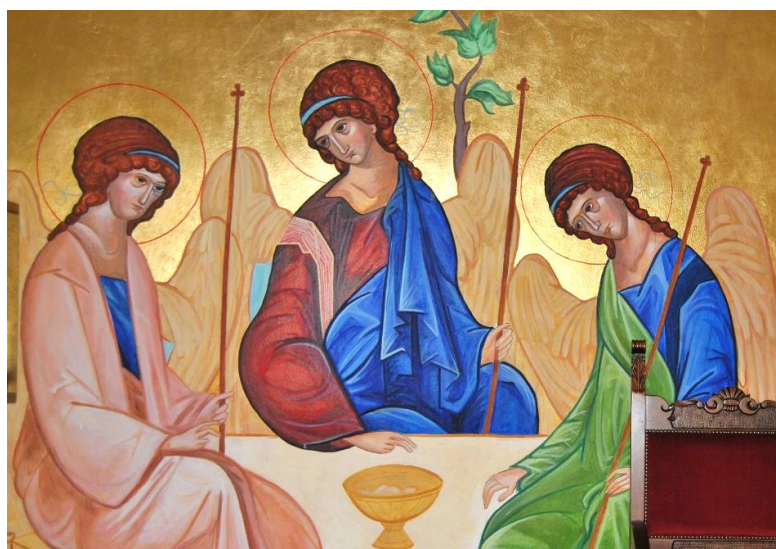
tudi zavrne, se zapremo, kot so se zaprli Judje, ki so ga križali, kar je skušnjava tudi za nas – da ne bi vstopili v to ljubezen in se ji prepustili, ji dovolili, da nas prevzame in jo posnemali tudi v naših odnosih. Skrivnost zla (in pekla) je, da se zapremo pred tako ljubeznijo, da ji ne pustimo blizu, da ji ne dovolimo, da nas ozdravi, sprejme, ljubi take, kot smo ... Judje so imeli svojo predstavo Boga, ki se ni skladala s tem, kar je Jezus prišel predstaviti, oznaniti, kot imamo pogosto tudi mi svoje predstave o Bogu in njegovi ljubezni. Povabljeni pa smo tudi k medsebojni ljubezni, tudi zato, da bi pokazali na Božjo ljubezen.

Prejemanje zakramentov je velika priložnost za izmenjavo – predvsem ljubezni. Božji ne moremo biti brez Boga, pa naj se še tako trudimo za dobra dela. Če se trudimo zgolj sami, ni veselja, saj je veselje eden od sadov Duha. Ko prihajamo v stik, v odnos z Bogom, odkrivamo, kako zelo smo ljubljene – zato so molitev, Božja beseda in zakramenti, še posebej sveta maša, tako dragoceni. Če se tesno oklenemo Gospoda in smo v odnosu z njim, nam pomaga živeti, delati in ljubiti. Ljudje smo krhki, ranljivi, večkrat izgubljeni, nevedni, nemočni, obremenjeni, grešni ... Vse to spada k naši človeški naravi, ne glede na stan, status, starost, poklic ..., kot tudi to, da smo Božji otroci, upodobljeni po Božji podobi. Ljudje, ki so odvisni le drug od drugega, so veliko bolj ranljivi kot tisti, ki se lahko »naslonimo« na Gospodovo ljubezen. Razlikujemo se po tem, ali življenje, ki nam je dano, živimo sami, brez Boga ali z Bogom. Brez Boga se težko dvignemo, gremo težje skozi preizkušnje, ranljivost, nemoč. Če smo v odnosu z Njim, pa so »rane« veliko manjše, »celjenje« oz. tolažba pa z Božjo pomočjo lažja in lepša ter hitrejša. Če živimo z Bogom, se obzorje življenja razširi vse do večnosti, smisel življenja in duhovna dimenzija sta neskončni. Seveda pa se je treba tega odnosa – kot vsakega – naučiti. Kako živeti z Gospodom, se je potrebno naučiti – najbolj od Jezusa, Marije, svetnikov in pričevalcev.

Navadno mislimo, da smo mi tisti, ki bomo nekaj naredili oz. delali za Boga in ne damo prvega mesta njemu, da bi pomagal nam, čeprav je Jezus nazorno povabil: »*Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.*« (Mt 11,29) »*Tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.*« (Mt 20,28) Odrešenja si ne moremo priklicati sami, z dobrimi deli in dosežki, ampak nam ga daje Bog kot zastonjski dar svoje ljubezni. Povabljeni smo, da ta dar sprejmemo. Človek, ki je odrešen, »otet«, se lahko izroči, zanese na Boga. **Hrepenimo po Bogu, ki je ljubezen**, ki nežno prihaja v naša življenja, da zaceli rane, da odvzame greh, prenovi srca, je z nami v stalnem pogovoru ... Bog želi vstopati v to ljubezen, v življenje, nam je na razpolago, zato ni v ospredju, kaj bomo mi naredili zanj, ampak kaj bo on za nas in mi skupaj z njim. Gospod nas ljubi, da bi imeli življenje v izobilju in da bi tudi mi lahko izpolnili povabilo in poslanstvo ljubiti.

Težko je izpustiti iz rok moč in jo izročiti v njegove roke, da on **podari svojo zastonjsko ljubezen** ter zaupati, da nas gleda s svojimi, Božjimi očmi, v luči ljubezni – kaj šele bomo postali. Učenci, ki so hodili z Jezusom, so videli čudeže, slišali, kaj je povedal, a so to verjeli in živeli šele takrat, ko je prišel Sveti Duh, šele po **binokostih** so bili sposobni tudi živeti to, kar so prej gledali in dojemali z razumom. Podobno je tudi pri birni, na katero se pripravljamo več let, žal pa je v ospredju navadno razum, učenje o veri. A vera bolj nagovarja **srce** kot razum, zato je srce lahko nagovorjeno šele, ko pride Sveti Duh. Vera je prvi dar Svetega Duha, ta pa raste in zori vse življenje. Zato je zelo pomembno, da **mladi birno prejmejo**, da jih kot eden od zakramentov uvajanja **uvede v vero**. Razum ne prepriča, ker potrebujemo vedno nove dokaze, da lahko verjamemo, pa še potem težko, kot je rečeno, da: »... se ne bodo dali prepričati, četudi kdo vstane od mrtvih« (Lk 16,31), zato nam v veri pride naproti Gospod. Jezus Petra vpraša bistveno: Ali me ljubiš? Če gre za izmenjavo ljubezni, potem ni težko najti metod, ko delamo za ljudi in z ljudmi, saj ne gre za metode, ampak za **odnos**.

*Nebeška Kraljica!
 Pred Tvojo milostno podobo
 zaživita Tvoja vdanost in vera;
 se približata Tvoja oddaljenost in upanje;
 se vžigata Tvoja luč in ljubezen.
 Opiraj mi oči
 za pravo smer zrenja moje duše,
 razjasni belino nepopisanih listov
 z lepoto svojih misli.
 Tvoj sveti pogled
 naj potrpežljivo počiva
 na valovih mojega življenja,
 da vse – kot Ti –
 sklonjena Služabnica
 pred nebeškim Kraljem
 izročam Božjemu srcu
 in z nebeščani poveljučujem
 Sveto Trojico.*

Ikona Svete Trojice, foto: Lojze Mušič

Reference:

- Frančišek. 2016. *Radost ljubezni*. Ljubljana: Družina.
- http://sl.radiovaticana.va/news/2017/11/07/papež_med_homilijo_o_sposobnosti_čutiti_se_ljubljenega/1347
- Nagovor papeža Frančiška v eni izmed homilij v Domu svete Marte, novembra 2017 in med splošno avdienco, 7. junija 2017.
- Mihelič, Stanka. 2017. *Luč vere*. Kot pri Ribnici: samozaložba.
- Sorč, Ciril. 2000. *Živi Bog: Nauk o Sveti Trojici*. Ljubljana: Družina.
- Sorč, Ciril. 2006. *V prostranstvu Svete Trojice: hermenevtična načela trinitarizacije*. Ljubljana: Družina.
- Vesel Mušič, Polona. 2018. »Skoči ven«, *Birma=Sveti Duh=Ljubezen*. Ljubljana: Salve.

Ljubljana, 2. junija 2020

Pripravila: Polona Vesel Mušič, polona.vmusic@gmail.com
 Foto: Pavel Mušič (foto 1) in Lojze Mušič (foto 2)